

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207071
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121207071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne: H. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, XXX XX L., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: X. S., H., so sídlom P. XXX/A, XXX XX X., N.: XX XXX XXX, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsej s.r.o., so sídlom Žižkova 2073/19, 040 01 Košice, IČO: 51 417 685, o primerané finančné zadostučinenie 3.107,10 EUR, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 14Csp/113/2021-56 z 22.02.2022 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom I. vyhovujúcom výroku.

II. Mení rozsudok v napadnutom III. výroku o trovách konania tak, že žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovaného v prospech žalobkyne zaplatiť titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu vo výške 1.350,-EUR; vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výrokoch III. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovaného.

2. Rozsudok po citovaní § 3 ods. 3, ods. 5 zák. č. 250/2007Z.z., § 52 ods. 1-4, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP vecne dôvodil tým, že podanou žalobou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplatenia sumy 3.107,10EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia s tým, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-35 zo dňa 24.11.2020, právoplatným v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-60 zo dňa 13.01.2021, súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.507,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.507,10 EUR od 26.09.2020 do zaplatenia (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, v Obchodných podmienkach, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4. 6, v znení „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (III. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV. výrok). Žalobkyňa vystupovala v predmetnom konaní rovnako ako žalobkyňa, iniciovala začatie predmetného

konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľa. Žalovaný bol tiež rovnako v postavení žalovaného, pričom z rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na základe úhrad vykonaných žalobkyňou za účelom splatenia úveru zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorú uzavrela žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného, a to L. banka a.s. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je: existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka), úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá. V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto v prvom rade skonštatoval, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ (resp. právny nástupca dodávateľa) a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke pasívnej vecnej legitimácie v spore a námietke nenaplnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, a preto žalobkyňa ako spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. Mal za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-35 zo dňa 24.11.2020 zrejmé, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa jednak tým, že uplatňoval v zmluve zakomponovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, čím de facto používal nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách vo vzťahu k žalobkyňi ako spotrebiteľovi a tiež na základe zmluvy, ktorá sa kvôli jej nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, sa voči žalobkyňi bezdôvodne obohatil. Ak žalovaný namietal, že nedošlo k zásahom do majetkovej sféry žalobkyne, pretože bol žalovaný na základe rozhodnutia súdu povinný vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyňi, tak bolo potrebné konštatovať, že práve bezdôvodným obohatením došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, pretože istý čas bol týmto žalobkyňa neoprávnená ukrátená o svoj majetok a nemohla ním disponovať. Obrana žalovaného spočívajúca v poukazaní na to, že nie je porušiteľom práv žalobkyne ako spotrebiteľa, keďže zmluvu o spotrebiteľskom úvere so žalobkyňou uzatváral jeho právny predchodca neobstojí za zisteného skutkového stavu, z ktorého vyplýva, že žalovaný reálne na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere celkovo prijal platby vo výške 3.926,-EUR za účelom splatenia úveru, a teda reálne vstúpil do práv a povinností dodávateľa/veriteľa a žalobkyňa bola nútená uplatniť ochranu svojich práv ako spotrebiteľa žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia a tiež určenia neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Navyše zastával názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým použitím uvedených právnych noriem súd dospel, priznal žalobkyňi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku určil v sume 1.350,-EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieval, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.350,-EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa jeho názoru ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že bezdôvodným obohatením na strane žalovaného a existenciou neprijateľnej zmluvnej

podmienky vyvolal žalovaný u žalobkyne ako spotrebiteľa stav právnej neistoty, ktorý žalobkyňa mohla/musela riešiť podanou žalobou, pričom na strane žalobkyne bol preukázaný aj závažný zásah do jej majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobkyne o sumu 2.507,10 EUR. Na margo žalovaným namietaného výkonu práva zo strany žalobkyne, ktorá si uplatňuje viaceré nároky vo viacerých konaniach, poznamenal, že hoci si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v dvoch rôznych konaniach z rovnakej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, má za to, že vzhľadom na to, že predmetné primerané finančné zadosťučinenia sú uplatňované na inom skutkovom základe, teda z iných porušení práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, nevidel prekážku pre prejednanie primeraného finančného zadosťučinenia hoci aj v dvoch, či viacerých konaniach, ak sa tieto odvíjajú od iného skutkového základu a reflektujú iné porušenie práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, pričom je zrejmé, že žalobkyňa iniciovaním viacerých konaní vždy iba reagovala na „vývoj“ právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Záverom zdôraznil aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

3. Označený rozsudok, čo do I. vyhovujúceho výroku, a čo do III. súvisiace výroku o trovách konania, včas podaným odvolaním napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Odvolateľ na prvom mieste nesúhlasí s priznanou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko táto podľa jeho názoru vôbec nezohľadňuje predchádzajúce súdne konanie, v ktorom žalobkyňa zaplatil nemalú sumu, ako i celkové pôvodné okolnosti a to, že to bola práve žalobkyňa, ktorá porušila svoje základné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere ako tie, že žalovanému bola postúpená pohľadávka, ktorej domoženie sa prostredníctvom zákonných zabezpečovacích prostriedkov snažil dosiahnuť a že postúpením vstúpil do práv a povinností pôvodného veriteľa, ale nijakým spôsobom nemohol ovplyvniť samotnú zmluvu o úvere a jej ustanovenia. Rovnako mal odvolateľ za to, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený. Navrhol ho teda v ním napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobkyňa vo svojej odvolacej replike navrhla rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny a dostatočne odôvodnený potvrdiť a uplatnila trovy odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia strán do rozhodnutia odvolacieho súdu dané neboli.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). Iná situácia je pri súvisiacom výroku o trovách konania, kde boli splnené podmienky pre jeho zmenu (§ 388 CSP).

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, s inou vadou konania, s nesprávnymi skutkovými zisteniami a s nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Pokiaľ ide o I., zo strany žalovaného odvolaním napadnutý vyhovujúci výrok, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v tejto časti, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite v tejto časti aj odôvodnil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej, na ktoré v tejto časti odvolací súd odkazuje s tým, že súd prvej inštancie výšku primeraného finančného zadostučinenia, zohľadňujúc pritom v jeho rozhodnutí identifikované a judikatúrou ustálené kritéria, správne určil vlastnou úvahou, pretože jeho výšku žiaden právny predpis neurčuje s tým, že nadobudnutie pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je spotrebiteľom je rizikom, že v súdnom konaní budú zmluvné podmienky, postupy veriteľov podrobené skúmaniu súdom a v prípade zistenia porušenia právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa budú voči zodpovednej osobe vyvozené následky a uložené sankcie predpokladané zákonom, pričom súdmi je už opakovane judikované, že pasívne legitimovaným je aj právny nástupca dodávateľa.

10. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v tejto časti, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

11. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP odvolaním žalovaného napadnutý I. vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

12. Pokiaľ ide o výrok III. o trovách konania pred súdom prvej inštancie. Zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (ku tomu pozri napr. KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, 12CoCsp/8/2021 a mnohé iné, Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

13. Súd prvej inštancie síce správne priznal žalobkyni plnú náhradu trov prvoinštančného konania vychádzajúc z toho, že jej výška výlučne závisela od jeho úvahy, no vo výroku opomenul uviesť, že táto plná náhrada patrí žalobkyni iba z prisúdenej sumy. Preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v III. výroku o trovách konania tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

15. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).